

บทที่ 1

บทนำวิทยานิพนธ์

1. สาระสำคัญเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์

การพัฒนาประเทศไทยเป็นศูนย์กลางทางการเงิน (International Financial Center หรือ Offshore Financial Center) ในภูมิภาคนี้ เป็นเป้าหมายในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (2535 - 2539) และเป็นเป้าหมายที่รัฐบาลได้ให้ความสำคัญมาโดยตลอด¹ ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศไทยให้เป็นผู้นำในกลุ่มอินโดจีน ตามกระแส การพัฒนาระบบการเงินของโลก

สถาบันการเงินซึ่งนอกจากจะมีความสำคัญอย่างมากต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ ด้วยการทำหน้าที่เป็นสื่อกลางทางการเงิน (Financial Intermediary) เคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่าง หน่วยเศรษฐกิจที่มีเงินทุนเหลือไปสู่หน่วยเศรษฐกิจที่มีความต้องการใช้เงินทุนแล้ว สถาบันการเงินยังมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาศูนย์กลางทางการเงินดังกล่าว หรือ ที่เรียกว่า “กิจการ วิเทศธนกิจ” (Bangkok International Banking Facilities : BIBF) กิจการดังกล่าวนี้สถาบันการเงิน ทำหน้าที่เป็นผู้ให้บริการด้านการกู้ยืมระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการให้กู้ยืมในต่างประเทศ (ธุรกรรม out-out) การให้กู้ยืมในประเทศ (ธุรกรรม out-in) การซื้อขายปริวรรตเงินตราต่างประเทศ (Cross Currency) และกิจการปรึกษาทางการเงิน (Investment banking)

ความมุ่งหวังที่จะขยายขอบเขตแห่งการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงินภายใน ประเทศดังกล่าว ธนาคารแห่งประเทศไทยได้ดำเนินมาตรการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสนับสนุนการ พัฒนาระบบการเงิน โดยผ่อนคลายข้อจำกัดในทางการเงิน และลดข้อจำกัดการควบคุม หรือ แทรกแซง (State Intervention) ในด้านอัตราดอกเบี้ย การบริหารสินทรัพย์ เพื่อให้กลไกการตลาด ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกันได้นำมาตรฐานการดำรงเงินกองทุน ต่อ สินทรัพย์เสี่ยง

---

¹ นายวิจิตร สุพินิจ , “การพัฒนาประเทศไทยเป็นศูนย์กลางทางการเงินในภูมิภาค” , รายงานเศรษฐกิจรายเดือน , (กรุงเทพมหานคร : ธนาคารแห่งประเทศไทย , พฤศจิกายน 2536) , หน้า 13

ของ Bank for International Settlements (BIS) ซึ่งเป็นองค์การระหว่างประเทศที่ช่วยพัฒนา และกำกับสถาบันการเงินที่ดำเนินกิจการในตลาดต่างประเทศ ให้มีความมั่นคงเป็นมาตรฐานเดียวกัน มาปรับปรุงพระราชบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เป็นแนวทางสากล²

อย่างไรก็ตาม การขยายขอบเขตการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงิน ก่อให้เกิดการแข่งขันกันมากยิ่งขึ้น และส่งผลกระทบต่อความเสี่ยง (Risk) จากการประกอบธุรกิจดังกล่าว ซึ่งรวมถึง ความเสี่ยงจากการไม่ได้รับชำระหนี้คืน (Uncollection) ความเสี่ยงเหล่านี้นำไปสู่ความเสียหายต่อการประกอบกิจการของสถาบันการเงินเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย

การไม่ได้รับชำระหนี้ของสถาบันการเงินนี้ ตามหลักการบัญชีที่ยอมรับกันโดยทั่วไป (General Accepted Accounting Principles) ถือว่าเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้น และเป็นต้นทุน หรือค่าใช้จ่ายอย่างหนึ่ง (Expense) ที่จะต้องเกิดขึ้นจากการประกอบกิจการหารายได้ (Revenue) ในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชี ทั้งนี้ ตามหลักการการจับคู่ค่าใช้จ่ายกับรายได้ (Matching Principles) จำเป็นที่จะต้องแบ่งแสดงรายการความเสียหายดังกล่าวออกเป็น 2 ชั้นตอน กล่าวคือ

- (1) การตั้งบัญชีค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ (Allowance for Doubtful Accounts) และ
- (2) การตัดบัญชีลูกหนี้เป็นหนี้สูญ (Written-off Bad Debt Accounts)

ทั้งนี้ บัญชีค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ (Allowance for Doubtful Debt) หรือเดิมเรียกกันว่า บัญชีสำรองหนี้สงสัยจะสูญ (Reserve for Doubtful Debt) ถือว่าเป็น “บัญชีปรับมูลค่าสินทรัพย์” (Valuation Account) ที่มีมูลค่าลดน้อยลงให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยจะนำมาหักจากยอดลูกหนี้ในงบดุล (Balance Sheet) และ ตั้งบัญชีหนี้สงสัยจะสูญ (Doubtful Debt) ขึ้นมาเพื่อถือเป็นรายการค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุน (Income Statement) ส่วนบัญชีหนี้สูญ (Bad Debt) เป็นบัญชีค่าใช้จ่ายโดยตรง ที่แสดงในงบกำไรขาดทุน โดยตัดบัญชีลูกหนี้ออกไปจากงบดุล ซึ่งเป็นการเปิดเผยฐานะทางการเงิน (Disclosure) ของกิจการต่อไป

หลักการบัญชีดังกล่าว เป็นเครื่องแสดงข้อมูลทางการเงินของสถาบันการเงินซึ่งนอกจากจะทำให้ผู้บริหาร ผู้ถือหุ้น ผู้เป็นหุ้นส่วน เจ้าของกิจการ เจ้าหนี้ ลูกจ้างพนักงาน หรือบุคคล

² หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ 3 พ.ศ.2535)

ภายนอกทราบผลการดำเนินงานของกิจการว่ามีกำไรหรือขาดทุน และ มีฐานะทางการเงินเป็นอย่างไรแล้ว ยังมีความสำคัญต่อหน่วยงานของรัฐ ที่จะนำข้อมูลทางบัญชีไปใช้เพื่อให้บรรลุถึงมาตรการในการกำกับดูแลสถาบันการเงิน และ ใช้ข้อมูลทางบัญชีเป็นเครื่องมือในการจัดเก็บภาษีอากรได้อย่างถูกต้องเป็นธรรม (Equity) อย่างไรก็ตาม การบัญชีที่ใช้เป็นเครื่องมือสำคัญของรัฐในการกำกับดูแล หรือ การจัดเก็บภาษีนั้น แตกต่างกับการบัญชีตามหลักบัญชีซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปหลายเรื่อง ทั้งนี้ เนื่องจากถ้าหน่วยงานของรัฐยินยอมให้กิจการต่างรวมทั้งสถาบันการเงินใช้หลักเกณฑ์เดียวกันกับหลักบัญชีแล้ว ก็อาจเป็นช่องทางให้ข้อมูลที่ได้เพื่อใช้กำกับดูแลสถาบันการเงินคลาดเคลื่อนไป หรือ เป็นช่องทางให้มีการหลีกเลี่ยงหรือหนีภาษีกันได้ง่าย ทำให้รัฐไม่สามารถจัดเก็บภาษีอากรได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ความแตกต่างกันระหว่างการจัดทำบัญชีตามหลักการบัญชีซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป (General Accepted Accounting Principles) กับ การจัดทำบัญชีตามหลักเกณฑ์ที่รัฐกำหนดนี้ รวมถึง “การสำรองหนี้สงสัยจะสูญ” (Reserve for Doubtful Debt) และ “การจำหน่ายหนี้สูญ” (Bad Debt Written-off) ด้วยเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ ธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแลสถาบันการเงิน (Financial Institutions Supervision) จึงใช้อำนาจรัฐเข้ามาแทรกแซง (State Intervention) เกี่ยวกับมาตรฐานการบันทึกบัญชีของสถาบันการเงิน โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505 และ พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ.2522 ด้วยการกำหนดให้สถาบันการเงินจำเป็นต้องแสดงฐานะ หรือ คุณภาพของสินทรัพย์ประเภท “ลูกหนี้” ให้ถูกต้องตรงตามฐานะทางการเงินให้มากที่สุด ทั้งนี้ โดยธนาคารแห่งประเทศไทยได้วางหลักเกณฑ์ในการจัดชั้นสินทรัพย์เสี่ยงไว้เป็นระดับต่าง ๆ กัน (Asset Quality) ไม่ว่าจะเป็นสินทรัพย์ต่ำกว่ามาตรฐาน (Substandard) สินทรัพย์จัดชั้นสงสัย (Doubtful) หรือสินทรัพย์จัดชั้นสูญ (Bad or Loss) ด้วยการพิจารณาคูสมบัติของลูกหนี้ในแต่ละรายเป็นสำคัญ³ และใช้ข้อมูลทางการบัญชีซึ่งสถาบันการเงินได้จัดทำขึ้นตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดดังกล่าวนี้ มาใช้เป็นฐานในการวางมาตรการกำกับดูแลสถาบันการเงินต่อไป

นอกจากนี้ในทางภาษีอากร ประมวลรัษฎากรซึ่งเป็นกฎหมายเพื่อการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานกำไรสุทธิ (Net Profit) ซึ่งสถาบันการเงินเป็นหนึ่งในนิติบุคคลที่มีภาระจะต้อง

³ ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่องสินทรัพย์ที่ไม่มีราคาหรือเรียกคืนไม่ได้ และสินทรัพย์ที่สงสัยว่าจะไม่มีราคาหรือเรียกคืนไม่ได้ คู่มือคนทวง (ข-1) และ (ข-2) ทั่วยเล่มวิทยานิพนธ์ , หน้า 248 และ 251

ชำระภาษีประเภทนี้ด้วยนั้น ได้ยอมรับในหลักการบัญชีเกี่ยวกับการสำรองหนี้สงสัยจะสูญ และการจำหน่ายหนี้สูญดังกล่าวเบื้องต้น โดยยินยอมให้สถาบันการเงินสามารถนำหนี้จากการให้สินเชื่อ ซึ่งเป็นหนี้สงสัยจะสูญที่เพิ่มขึ้นตามหลักเกณฑ์แห่งประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เฉพาะส่วนที่ได้กั้นเงินสำรองไว้ตามกฎหมาย (Reserve for Doubtful Debt) เป็นค่าใช้จ่าย (Expense) ในการคำนวณกำไรสุทธิ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 65 ตี (1) (ค) และ ยินยอมให้สถาบันการเงินสามารถถือเอาการตัดบัญชีลูกหนี้เป็นสูญ หรือ “การจำหน่ายหนี้สูญ” (Bad Debt Written-off) เป็นค่าใช้จ่าย (Expense) ในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลได้เช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม กรมสรรพากรได้วางหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขต่างๆ ในการจำหน่ายหนี้สูญเอาไว้ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 65 ทวิ (9) ประกอบกฎกระทรวงฉบับที่ 186 พ.ศ. 2534⁴ โดยประสงค์ให้เกิดความเป็นธรรม ความชัดเจน ความรัดกุม และความเหมาะสมแก่สถานการณ์ในทางภาษีมากยิ่งขึ้น รวมทั้ง เพื่อป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีอากร (Tax Avoidance) ให้ได้ผลดียิ่งขึ้นด้วย⁵ ทั้งนี้ เมื่อสถาบันการเงินถือปฏิบัติให้ถูกต้องตามขั้นตอนดังกล่าว จึงจะมีสิทธิในการจำหน่ายหนี้สูญ และสามารถถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิทางภาษีอากรได้

ดังนั้น แม้การสำรองหนี้สงสัยจะสูญ (Reserve for Doubtful Debt) และ การจำหน่ายหนี้สูญ (Bad Debt Written-off) จะมาจากพื้นฐานตามหลักการบัญชีเช่นเดียวกัน กล่าวคือ เพื่อให้ได้ทราบจำนวนลูกหนี้ที่มีอยู่จริงของสถาบันการเงินในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชี แต่เนื่องจากหน่วยงานที่จะนำเอาข้อมูลทางการบัญชีเกี่ยวกับสินทรัพย์ประเภทลูกหนี้ไปใช้ มีวัตถุประสงค์แห่งการนำไปใช้ที่แตกต่างกันออกไป ส่งผลให้หลักเกณฑ์หรือวิธีการในการพิจารณาว่าเมื่อใดจึงสมควรที่จะมีการสำรองหนี้สงสัยจะสูญ หรือมีการจำหน่ายหนี้สูญนั้นแตกต่างกันออกไปด้วย ก่อให้เกิดความสับสนในการถือปฏิบัติ เพราะมีบางหลักเกณฑ์ที่สอดคล้อง แต่ก็ยังมีหลักเกณฑ์บางหลักเกณฑ์ที่แตกต่างกันไป ดังนั้น จึงควรศึกษาเปรียบเทียบเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์แต่ละหลักเกณฑ์ให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยแบ่งพิจารณา ระหว่าง มาตรฐานการบัญชี (Accounting Standard) หลักเกณฑ์ของธนาคารแห่งประเทศไทย (Regulations of The Bank of Thailand) และหลักเกณฑ์ตามประมวลรัษฎากร (Regulations under The Revenue Code) ทั้งนี้ เพื่อให้สถาบันการเงินสามารถนำหลักเกณฑ์การสำรองหนี้สงสัยจะสูญ และการจำหน่ายหนี้สูญไปถือปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นประโยชน์แก่การพัฒนาสถาบันการเงินของประเทศ.

⁴ กฎกระทรวง ฉบับที่ 186 พ.ศ. 2534 ดู ภาคผนวก (ค-3) ทำเล็มวิทยานิพนธ์, หน้า 264

⁵ หมายเหตุดามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2525

2. วัตถุประสงค์แห่งวิทยานิพนธ์

ศึกษาเปรียบเทียบ หลักเกณฑ์การสำรองหนี้สงสัยจะสูญ และการจำหน่ายหนี้สูญของ สถาบันการเงิน ระหว่าง มาตรฐานการบัญชี (Accounting Standard) หลักเกณฑ์ของธนาคารแห่งประเทศไทย (Regulations of The Bank of Thailand) และ หลักเกณฑ์ตามประมวลรัษฎากร (Regulations under The Revenue Code) เพื่อให้ได้ข้อยุติที่เหมาะสมแก่การประยุกต์ใช้ตาม วัตถุประสงค์ของแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

3. ขอบเขตและเนื้อหาแห่งการศึกษาวิจัย

วิทยานิพนธ์เล่มนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการสำรองหนี้สงสัยจะสูญ (Reserve for Doubtful Debt) และการจำหน่ายหนี้สูญ (Bad Debt Written-off) เฉพาะเกี่ยวกับสถาบันการเงิน โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนสำคัญ คือ มาตรฐานการบัญชี หลักเกณฑ์ของธนาคารแห่งประเทศไทย และหลักเกณฑ์ตามประมวลรัษฎากร มีเนื้อหาแห่งการศึกษาวิจัยตามหลักเกณฑ์ กฎหมาย ประกาศ และระเบียบต่างๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- (1) แดลงการณ์เกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 11 เรื่อง หนี้สงสัยจะสูญและหนี้สูญ และมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
- (2) พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2535 มาตรา 15 ทวิ และ ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่องสินทรัพย์ที่ไม่มีราคาหรือเรียกคืนไม่ได้ และสินทรัพย์ที่สงสัยว่าจะไม่มีราคาหรือเรียกคืนไม่ได้ ฉบับลงวันที่ 28 มีนาคม 2529
- (3) พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ.2522 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2535 มาตรา 23 ทวิ และ ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง สินทรัพย์ที่ไม่มีราคาหรือเรียกคืนไม่ได้ และสินทรัพย์ที่สงสัยว่าจะไม่มีราคาหรือเรียกคืนไม่ได้ ฉบับลงวันที่ 2 มีนาคม 2527
- (4) พระราชบัญญัติหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ.2535 มาตรา 328 รวมทั้ง ประกาศคณะกรรมการหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยที่เกี่ยวข้อง

- (5) ประมวลรัษฎากร มาตรา 65 , 65 ทวิ (9) , 65 ตริ (1) ประกอบกฎกระทรวง ฉบับที่ 186 พ.ศ.2534 ว่าด้วยการจำหน่ายหนี้สูญจากบัญชีลูกหนี้ และประกาศ คำสั่ง ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

4. สมมุติฐานของวิทยานิพนธ์

หลักเกณฑ์สำรองหนี้สงสัยจะสูญ และการจำหน่ายหนี้สูญของสถาบันการเงิน ตามมาตรฐานการบัญชี หลักเกณฑ์ของธนาคารแห่งประเทศไทย และหลักเกณฑ์ตามประมวลรัษฎากร มีความสอดคล้องกันในบางประเด็น และแตกต่างกันในบางประเด็น ทั้งนี้ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหน่วยงานแต่ละหน่วยงานที่กำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าว

5. วิธีการศึกษาและวิจัย

(1) ตั้งสมมุติฐาน	(2) รวบรวมข้อมูล
(3) สอบถาม ปรัชญาผู้ทรงคุณวุฒิ	(4) วิเคราะห์วิจัย และเปรียบเทียบ
(5) สรุปและเสนอแนะ	

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์

- (1) ทราบแนวคิด วัตถุประสงค์ ของหลักการบัญชี และมาตรฐานการบัญชีที่ใช้เกี่ยวกับการตั้งสำรองหนี้สงสัยจะสูญ และการตัดจำหน่ายบัญชีลูกหนี้เป็นสูญ รวมทั้ง ทราบ ข้อดี-ข้อด้อย ของหลักการบัญชีดังกล่าว ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้ประสงค์จะทราบ และใช้ข้อมูลทางบัญชี สามารถนำไปพิจารณาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของตนได้
- (2) ทราบถึงแนวคิด วัตถุประสงค์ และหลักเกณฑ์การกำกับดูแลสถาบันการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับจัดชั้นสินทรัพย์ (Credit Rating) รวมทั้ง หลักเกณฑ์ หรือ มาตรฐานแห่งการจัดชั้นสินทรัพย์ประเภทลูกหนี้ ซึ่งแม้จะได้อาศัยข้อมูลตามหลักการบัญชี เรื่องการสำรองหนี้สงสัยจะสูญ และการจำหน่ายหนี้สูญ มาเป็นเครื่องมือในการกำกับดูแลสถาบันการเงิน แต่เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ธนาคารแห่งประเทศไทยได้วางหลักเกณฑ์ไว้เป็นพิเศษ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์

ดังกล่าวจะมี ข้อดี หรือข้อด้อยหรือไม่อย่างไร และมีหลักเกณฑ์ใดบ้างที่ควรพิจารณาปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

- (3) ทราบแนวคิด วัตถุประสงค์ และหลักเกณฑ์ตามประมวลรัษฎากร ในการกำหนดค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการสำรองหนี้สงสัยจะสูญ และการจำหน่ายหนี้สูญของสถาบันการเงิน และนำไปหักออกจากรายได้ เพื่อคำนวณกำไรสุทธิทางภาษีอากร ว่ามีหลักเกณฑ์ที่รัดกุมเหมาะสม และเป็นธรรมตามวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บภาษีอากร ให้แก่รัฐ หรือไม่ อย่างไร และมีหลักเกณฑ์ใดที่ควรพิจารณาปรับปรุงแก้ไข
- (4) สามารถเปรียบเทียบ มาตรฐานการบัญชี หลักเกณฑ์ของธนาคารแห่งประเทศไทย และหลักเกณฑ์ตามประมวลรัษฎากร เกี่ยวกับการสำรองหนี้สงสัยจะสูญ และการจำหน่ายหนี้สูญของสถาบันการเงิน เพื่อให้ทราบหลักเกณฑ์ที่สมควรสอดคล้องและแตกต่างกัน ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ในการบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของแต่ละหน่วยงานในการใช้ข้อมูลทางบัญชีดังกล่าว
- (5) เสนอแนะแนวทางในการปรับปรุง แก้ไข หรือประยุกต์ใช้หลักเกณฑ์การสำรองหนี้สงสัยจะสูญ และการจำหน่ายหนี้สูญของสถาบันการเงิน และก่อให้เกิดความเข้าใจแก่สถาบันการเงินเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ดังกล่าวของแต่ละหน่วยงาน อันจะเป็นการช่วยส่งเสริม และ พัฒนาการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงินอีกทางหนึ่ง